

- За кжде, Богдане?
- За Солунъ и оттамъ за Нью-Йоркъ.
- Благодаря, Богдане.
- Чехчето замина ли си?
- Отдавна, Богдане.

Тѣ млѣкватъ. Жоржета се изврѣща, поглежда момичето на скелята и се намѣства по-удобно на кърмата. Богданъ иска да каже още нѣщо, но съзира митничаря, който ги гледа откъмъ рибнитѣ контори, усмихва се и почва да гребе.

Марта стои. Лекиятъ вѣтъръ едва-едва си играе съ косата ѝ. Богданъ неволно приема поздрава и кимва съ глава.

— Внимавай! — казва Жоржета. — Задъ тебъ иде моторъ.

Богданъ завива надѣсно и се изврѣща.

Нова моторница, цѣлата боядисана съ гължбова боя, натоварена догоре съ рибни кошове, минава край лодката.

На моторната каюта се облѣга една жена.

— Охо! — обажда се тя. — Пакъ на пѣтъ? Накжде, Богдане?

— Надалечъ, Ирино.

Снажната хубава жена се навежда къмъ лодката.

— Не се обади нито веднажъ въ Месемврия.

— Нѣмахъ време, Ирино.

— Виждамъ, — кимна тя къмъ Жоржета. — Чухъ вече, защо нѣмашъ време.

Богданъ гребе и гледа следъ моторницата. На широката ѝ красива кърма пише:

Рибаръ — Несебъръ.

А отдолу:

Ирина Ставрева.